

Pilar hipocresia Rahola: pagar impostos, malament. Cobrar 100.000€ de TV3, fantàstic.

La senyora Pilar Rahola va tenir a bé dir ahir al programa de TV3 "Tot es mou" que "Rics són les grans fortunes, 90.000 € anuals és classe mitjana-alta: 6.000 € al mes és classe mitjana i apurada".

Havent escoltat aquest argument, tan legítim com mancat de sentit i demagògic, la JSC ens veiem en l'obligació d'aportar dades i mostrar el que realment són els rics, la classe mitjana i el proletariat, paraula que sembla utilitzar com despectiva.

A la seva realitat, els rics només són aquells que com Josep Olius o la ja defallida Duquesa d'Alba perceben milions d'euros en tot l'any. Per nosaltres, una persona rica és aquella a la que tot i aplicant-li el darrer tram de l'IRPF al seu salari (45%) continua tenint capital suficient per viure envoltada de luxes i capricis.

La classe mitjana d'avui en dia és aquella que amb el seu salari net encara es pot permetre independitzar-se, comprar-se un pis o, almenys, llogar-lo. És gent que de tant en tant encara es pot permetre consumir cultura i anar de vacances una vegada l'any. Desgraciadament, aquest perfil és cada vegada més reduït i s'associa amb un home de mitjana edat. Segons l'IDESCAT, només aquests tenen la possibilitat d'aconseguir un salari brut que vagi al voltant dels 28.808,23 € bruts anuals / 2.057 € mensuals.

La resta de la població del país, i per això entenem la totalitat de les dones de més de 35 anys i els i les joves, no poden ni somiar en apropar-se a aquesta xifra. De fet, en el punt àlgid de les seves carreres professionals, poden arribar a percebre uns 21.801,47 € bruts anuals en el cas de les primeres i entre 12.939,2 € i 9.438,05 € en el cas dels i les segones.

D'aquests dos darrers col·lectius, encara podríem incloure, tot i que agafat amb pinces, el de les dones de més de 35 anys dins de la classe mitjana. Els i les joves, però, no hi tenen cabuda. Amb uns sous de misèria, tota aquella gent menor de 30 anys (i especialment el perfil de la noia jove) es troba en un atzucac del qual no pot sortir per molt que ho intenti: no es pot independitzar a causa dels alts preus dels lloguers, no es poden permetre formar-

se més degut a l'elevat preu de les taxes (fet que la Rahola coneix bé gràcies a la seva afinitat amb qui les va pujar) ni tampoc pot canviar-se de feina o demanar més hores a l'actual perquè o bé no n'hi ha o perquè la poden fer fora. Els joves, doncs, són aquest proletariat (o precariat) del que la tertuliana sembla compadir-se.

Però en comptes de reconèixer la situació, en comptes d'acceptar que tenim una societat desigual i altament castigada per les retallades dels seus estimats companys Convergents, la tertuliana continua intentant fer trampes al solitari i vendre com a real un model de societat en què qui és proletari ho és perquè ho vol, no perquè la burgesia hagi trencat l'ascensor social mitjançant la imposició d'impossibles i sostres de vidre que impedeixen a la població, especialment femenina, realitzar el seu projecte vital.